

No ens en sortirem, si...

CONCULCACIONS (89)

Mentre estiguem sotmesos a l'estat espanyol, no hi ha res a fer. Tots els vents ens seran dramàticament contraris. Si els catalans no ens decidim a posar en marxa d'una vegada la nostra escalada cap a la plena llibertat nacional, no hi haurà solució per a un futur relativament proper. La fórmula vigent més adequada per garantir qualsevol salut nacional i evitar les investides provinents de l'exterior és la independència, que vol dir vetllar pel manteniment de la nostra identitat i tot el patrimoni que aguanta la integritat del col·lectiu nacional, per mediació d'un estat propi, encara que ens resulti més o menys insatisfactori.

Tenim falsos profetes que insisteixen que la identitat catalana es pot mantenir alineats dins de l'estat espanyol d'una part, i de l'estat francès de l'altra. És una manca absoluta de visió o una interessada mentida que els catalans no podem acceptar de cap manera. Els fets ho demostren. La nostra llengua cada dia és menys usada i cada dia es parla més malament, inclosos els mitjans de comunicació. La infiltració del castellà és cada dia més present, guanyant posicions fins ara inasbatables. És una progressió palpable i amenaçadorament creixent, sentir parlar català a gent que té els esquemes i sintaxis del castellà tan aferrats, que quan vol parlar la llengua del país ho fa per traducció directa. D'aquí venen els *"tinc que fer"*, *"m'he caigut"*, *"només hi ha dos"* per només n'hi dos, *"te dono aquest"*, *"cria a Joan"*, etc... el símptoma és gravíssim. És la plena, absoluta i puixant corrupció del nostre idioma.

És el resultat de la renúncia més greu i més destructiva dels polítics, que en favor del bilingüisme, garanteix una agressió segura i constant. Haver acceptat la convivència de les dues llengües com a oficials a Catalunya, significa inevitablement admetre a priori la mort del català.

A sobre els responsables d'aquest genocidi dedicat a la nostra llengua, s'omplen la boca dient que a Catalunya no hi ha problema en la coexistència de les dues llengües, i que hi ha una perfecta convivència. El que és perfecte és la progressiva imposició del castellà i la constant reculada de la llengua catalana, repeteixo quantitativament i qualitativament. Cap llengua per potent que sigui aguantaria un ròssec semblant.

En comparació és com haver posat a compartir un mateix habitacle a una guineu i un ratolí. Quin final es pot preveure? Conviuran gaire temps? És provable que el ratolí posés a ratlla l'afamada guineu? Oi que és impossible? L'única solució si es vol que sobrevisquin tots dos, consisteix en situar-los en una habitació diferent, de manera que cada animal disposi exclusivament del seu territori.

Què passaria a Holanda si l'alemany fos també llengua oficial? Què passaria a Lituània si el rus compartís el rang de llengua oficial? Serien contundents sentències de mort per a les dues llengües vernacles.

S'han escrit moltes bestieses sobre el tema. Els espanyols s'hi agafen amb tota la hipocresia. És la culpabilització en la debilitat del nostre idioma. En diuen llengües destinades a desaparèixer. Acceptem que hi ha una part de veritat en aquesta asseveració. És la demostració que cal protegir l'idioma català, i com a primera higiene cal evitar el pernicios contacte amb les llengües que sabem més fortes. Perquè els nostres ocupants van proposar aquesta enverinada convivència? No ho van preveure els genis que van acceptar i defensar el bilingüisme? Van arribar a creure que els espanyols ho feien amb bona fe? Tant llecs són aquests barjaules? És tanta la incompetència dels polítics que ho varen tolerar?

La bona fe dels espanyols, s'ha vist recentment en l'obligació dictada per part de la jutge "Ana Ingelmo" en el judici pel cas de l'assassinat de Josep Maria Isanta a Berga. Pobre si algú s'hagués atrevit a dir que no entenia el castellà! La jutge espanyolista hauria exigit parlar en català als demás? Això ha passat al nostre territori. Haurien tolerat això els espanyols a casa seva? Aquesta senyora té la distinció de Sant Raimon de Penyafort. Però que s'han cregut els nostres polítics, saben quin és el seu país, saben a què juguen, o són una colla d'ineptes engegats en el seu propi benestar i disposats a traïr i destruir el què calgui per viure com a reietons?

Si no canviem aquests mobles vells i corcats per uns de nous i autènticament fidels al país, no ens sortirem! Ens cal fotre fora, encara que sigui a empentes aquests desastres que diuen que ens representen, no sense exigir-los unes indemnitzadores compensacions per la corrupció que han generat.

Claudi Romeu, 11 d'octubre del 07